ÎN PRIMELE CONCURSURI ALE ANULUI

CEI MAI MICI SCRIMERI BUCUREȘTENI ȘI-AU DESEMNAT CAMPIONII...

La Drept s-au consumat primele concursuri de scrimă din acest an. Protagoniști — trăgători de categoria juniorimici, care și-au desemnat campionii pe municipiul București.

Ca de fiecare dată cînd pe planșă urcă scrimeri liliputani asalturile au fost disputate pînă la limita energiilor, cu răsturnări dramatice, în multe asalturi.

Surpriza concursurilor au furnizat-o fetele, în speță floretistele **Viorica Draga** și **Ruxandra Niculescu**, calificate — în această ordine — înaintea **Magdalenei Bartoș**, campioană la junioare mari. Este o dovadă (și nu singura) că **nivelul tehnic al celor mai mici dintre floretiste se prezintă în creștere.** Fiindcă, **oricum, Bartoș a evoluat la nivelul valorii ei.**

În rest, rezultate normale, dintre care, doar cele de la spadă pot trezi unele nedumeriri — în special saltul spectaculat al lui **Bogdan Tebeică**, trăgător care, după relativ puține concursuri oficiale, apare pe podium... Felicitări și lui si antrenorului Ioan Rădulescu pentru stăruință, mai ales.

Iată, acum primii clasați la fiecare probă:

FLORETĂ BĂIEȚI: 1. P Puricea (Șc. sp. 1); 2. L. Rusu (Progresul); 3. N. Alexe (Șc sp. 1).

FLORETĂ FETE: 1. Viorica Draga (Șc. sp. 1); 2. Ruxandra Niculescu (Viitorul); 3. Magdalena Bartoș (Viitorul).

SPADĂ: 1. L. Angelescu (C.P.M.B.); 2. Eug. Zanea (Universitatea); 3. B. Tebeică (Universitatea).

SABIE: 1. M. Costache (Viitorul); 2. Gh. Niculae (Cl. sp. școlar); 3. I. Pantelimonescu (Șc. sp. 1).

Viitorul examen sportiv al scrimerilor participanți la aceste concursuri va fi finala campionatului național de juniori mici, programată în Capitală, în a doua decadă a lunii martie.

Pînă atunci urmează să fie cunoscuți și finaliștii din celelalte centre ale țării.

REVEDERE, PESTE ANI

(Urmare din pag. 1)

schior, ne-am permis o licență în conjugare. În realitate, el **ar putea fi** un schior. Căci, într-adevăr, dorință are, așa cum ne-am convins. Ceea ce **n-are**, sînt tocmai schiurile...

E drept, cei 116 schiori, cîți numără acum Școala sportivă din Vatra Dornei — care ființează din anul 1955, dispun fiecare de cîte o pereche de schiuri. Au avut și predecesorii lor. Dar **am văzut, pe pîrtie, un bun slalomist purtînd un schi alb la un picior și unul negru la celălalt. Capriciu fantezist? Nicidecum. Schiorul își rupsese un schi cu cîteva zile înainte și** ANTRENORUL N-AVEA O ALTĂ PERECHE SĂ-I DEA ÎN LOC. A improvizat, luînd un schi dintr-o altă pereche ruptă ce aștepta „reformele" contabile.

O deteriorare cît de mică a materialului (și cîte nu se întîmplă în 5—6 ore de antrenament intens pe zi?) poate costa participarea schiorului la concursurile care bat la ușă. Notați, DE 3 ANI N-A INTRAT ÎN MAGAZIA ȘCOLII SPORTIVE NICI UN MATERIAL PENTRU SCHI ALPIN. Iar **pentru fond**, ULTIMELE ACHIZIȚII DATEAZĂ DIN TOAMNA LUI 1968. **Au existat fonduri afectate schiului și pentru sezonul 1969—70, dar ele** — printr-o curioasă transmutație — **au fost vărsate la activul echipei de handbal a liceului** care are nevoie de deplasări costisitoare. **Schiul... mai poate să aștepte!**

Celelalte secții dornene (Bradul, Minerul, Lactoza etc.) nu stau nici ele mai bine cu dotarea de materiale. Într-un cuvînt — **schi fără schiuri**, cam așa abordează Vatra Dornei sezonul de iarnă 1970.

Am avut curiozitatea să verificăm dacă amatorii de schi nu-și pot procura materiale și cu mijloace proprii, din comerțul de stat. O vizită la singurul magazin de specialitate, din centrul orașului, ne-a edificat asupra problemei. Responsabila unității, tovarășa Maria Cenușă, ne-a deschis magazia și acolo am văzut un destul de bogat sortiment de schiuri. **Predomină însă modelele de import, schiuri de mare performanță. Cele la prețuri moderate, pentru începători, foarte puține. Apoi, la schiuri trebuie și bocanci. Or,** MAGAZINUL N-ARE DECÎT BOCANCI PESTE NR. 40. **Deci, copiii, în mare majoritate, rămîn fără bocanci de schi...** Un alt articol de sezon care lipsește: săniuțele! Vor veni, poate, mai tîrziu. De altfel — ca ilustrare a adevărului care există în acest magazin — notăm că în dimineața zilei de 3 ianuarie porțile sale au stat închise. Singurul magazin din oraș care nu servea era cel de sport!

KILOMETRI DE PÎRTIE CARE-ȘI AȘTEAPTĂ DESCHIZĂTORII

Am vorbit despre condițiile naturale, direct de invidiat, pe care le oferă Vatra Dornei pentru practicarea schiului. O pîrtie, vecină cu pitorescul parc al orașului, se îngemănă cu străzi și alei, aproape de cartierele centrului. Acest parc, o adevărată fală a dornenilor, vestit azi mai mult prin mulțimea veveriților ce coboară din brazi înalți venind prietenoase pînă la mîna trecătorilor ce le aduc nuci și alune, a avut altădată contingente mult mai apropiate cu sportul.

Elevii disciplinelor alpine ai Școlii sportive dornene, și dascălul lor, prof. Ioan Miron

O altă pîrtie de schi, în stînga Dealului Negru, era folosită pînă în anii de curînd trecuți, cînd o țesătură de garduri, ale proprietarilor de teren, a acoperit-o complet, în timp ce clădiri noi au mușcat tot mai adînc din trupul verde al parcului. Chiar și pîrtia actuală cu greu este ferită de intervenții edilitare potrivnice sportului. În fiecare toamnă schiorii string cu grijă gardurile de birne ce le barează calea, pentru a le pune apoi la loc primăvara. Aici, trebuie făcută o paranteză, subliniind înțelegerea și adevărata dragoste de sport a proprietarilor de teren de pe Dealul Negru care acceptă ca parcelele lor să fie folosite pentru schi. Ei nu se opun. Refractari însă se arată, de pildă, cei care au trasat firele electrice pentru iluminatul public, ei IMPLANTIND STÎLPI CHIAR ÎN MIJLOCUL PÎRTIEI, un adevărat pericol pentru schiori. Denivelări cauzate de gropi și alte săpături, făcute de nu se mai știe cine, pe aceeași pîrtie, sînt și ele periculoase.

O fotografie îngălbenită de vreme, **făcută acum mai bine de o jumătate de secol**, ne arată boberi la Vatra Dornei — DA, BOBERI! — la picioarele unei pîrtii de bob și săniuțe, în același parc. PÎRTIA A DISPĂRUT DE MULT, CA ȘI CELE DOUĂ TRAMBULINE DE SĂRITURI PE SCHIURI, din care n-au mai rămas decît grozile căscate urît spre vale.

Unde sînt zborurile de altădată pe care și le luau de pe trambulina dorneană schiorii noștri sau oaspeții polonezi și cehoslovaci?

Mai dăinuie doar în amintiri și în fotografiile de album...

Trebuie luat totul de la început?

Nu chiar de la primul început. Se pare că există soluții simple care ar deschide, cu eforturi financiare reduse, kilometri întregi de pîrtie. Vreo două duzini de copaci, dintr-un sector de pădure ușor defrișabilă, stau în calea legării pîrtiei de pe Dealul Negru cu vîrful muntelui, ceea ce ar da naștere la o excelentă pistă de slalom (special și uriaș) de aproape 3 km. Pe dealul Runcu, o pistă — deja existentă, dar rar folosită — necesită și ea cîteva amenajări pentru a fi bună de concurs. O alta, la Podul Verde, unde s-a schiat în 1947 la un mare concurs reunind sportivi din întreaga Moldovă, este și ea practic abandonată. Acolo se poate obține o bună pîrtie de coborîre (5 km) ce ar porni din vîrful Suhărzel.

În fine, actuala pistă de fond — ce trece prin oraș — este și ea susceptibilă de transformări și ameliorări, pentru a o pune de acord cu cerințele necesare concursurilor de anvergură.

CUM VOM URCA PE ACESTE PÎRTII?

Aici se deschide un nou capitol de dosar, de-a dreptul dureros pentru dorneni.

POVESTEA UNUI BABY-LIFT

Pentru dotarea schiorilor lor cu mijloace mecanice de urcare pe pantă, atît de necesare azi, cei ce au în grijă activitatea sportivă din Vatra Dornei au depus eforturi considerabile.

„Am fost printre primii — ne spune tovarășul Horia Chiriluș, președintele CEFS din localitate — **care ne-am adresat Industriei locale din Brașov pentru comandarea unui schi-lift de dimensiuni reduse (baby-lift). Cu ajutorul acestuia, munca de pregătire a secțiilor de schi din localitate, în special cea a Școlii sportive, ar fi primit o prețioasă mînă de ajutor. Au existat și fonduri pentru aceasta, alocate de Consiliul județean, apoi de Ministerul Învățămîntului. Dar brașovenii ne-au răspuns la prima adresă — aceasta se petrecea în februarie trecut — că nu ne pot satisface cererea, ei lucrînd atunci doar la prototipul instalației. Trebuia să venim mai tîrziu... Între timp, fondurile ni s-au retras, iar acum trebuie să așteptăm altele".**

Așteaptă și schiorii Dornei care se află serios handicapați față de colegii lor de întrecere din alte centre, acum dotate cu schi-lifturi. O cantitate imensă de efort, depusă la urcarea pantei, este aici inutil irosită, în detrimentul cizelării tehnicii.

Poate că toate forurile de resort — F.R.S.B. în primul rînd — și-ar putea uni eforturile și competența pentru a dota, cu un minut mai devreme, această stațiune moldoveană de sporturi de iarnă cu schi-liftul (mic sau mare) necesar.

Sau, totuși, le vor lua-o înainte chiar dornenii care, cu ambiție și entuziasm, caută acum posibilități de a confecționa cu mijloace proprii un baby-lift.

Noi, le dorim, unora și altora, deplină reușită!

DAR GHEAȚA?

Iarna sportivă nu este numai a pîrtiilor de zăpadă, ci și a celor de gheață. Venind la Vatra Dornei, ne puneam întrebarea firească dacă aici se face și patinaj sau hochei. Din păcate, nici în acest domeniu n-am putut obține un răspuns cu totul satisfăcător. Mai curînd, contrariul.

Am vizitat patinoarul asociației sportive școlare Olimpia, singurul amenajat în aceste zile de plină iarnă. Un lăcat mare pus la poartă nu ne-a descurajat. Am sărit gardul și ni s-a oferit vederii o priveliște mai curînd surprinzătoare: între frumoase mantinele de lemn, era întins un covor de zăpadă neatinsă. Explicația? Echipa de hochei Olimpia plecase pe două zile pentru meciuri la Suceava. Pînă la întoarcere, patinoarul stătea închis.

Amatorii de patinaj, pîlcuri de copii — ERAU ZILE DE VACANȚĂ, să nu uităm — coborîseră pe rîul Dorna, în apropiere, care înghețase bocnă.

Sub stratul de zăpadă al patinoarului, dînd voinicește cu razul, am descoperit alte motive de insatisfacție. Gheață proastă, amestecată cu zgură, dovadă că cei de aci nu cunosc prea bine tehnica de amenajare a unui patinoar. (Pentru cine am descris în „SPORTUL" metodele de întreținere a gheții, care se rezumă în fond la un simplu butoi pe sanie și un sac?). PATINOARUL N-ARE VESTIAR, N-ARE NICI ILUMINARE. **Deși pentru această din urmă problemă,** electroenergeticienii de la I.R.E. Suceava sînt sesizați cu forme în regulă încă din vară. **Dar se pare că aci nu vara trebuie să-ți faci sanie, CI CU MULTE VERI ÎNAINTE!**

Patinaj la Vatra Dornei, PRACTIC NU SE FACE. De activitate organizată, nici vorbă. **Dovadă că** printre comisiile pe ramuri de sport ale CEFS local, PATINAJUL NU FIGUREAZĂ. **Din nou recurgem la vechi amintiri, pentru a regăsi imaginea patinoarelor din parc (pe terenul de tenis azi decedat), din centrul orașului, lîngă gară, în fine cel de la strand, despre care ni se spune că ar fi funcționat și anul trecut.**

Aci, în orașul Dornei, ar putea fi amenajate, cu ușurință apreciabilă, mai multe patinoare naturale, chiar și o pistă de viteză, de pildă în incinta stadionului existent. S-ar putea face o activitate de inițiere în patinaj și chiar secții de performanță.

Care dintre copiii dornenilor nu vor să patineze? Ne-ar mira să fie vreunul.

Din masa de patinatori s-ar recruta și buni hocheiști, fiindcă — știm din comparațiile pe scară internațională — dacă sovieticii, canadienii, cehoslovacii domină alte națiuni în sportul crosei, este și pentru că provin din țări unde se patinează mult.

O precizare, pentru sfîrșit. Nu vrem ca rîndurile de mai sus să pună în lumină defavorabilă munca entuziastă și rodnică a acestui activ slujitor al hocheiului pe gheață care este prof. Veniamin Guga, conducătorul echipei Olimpia Vatra Dornei. I-am văzut pe băieții săi, sînt bine pregătiți și (nota bene) satisfăcător echipați. Dar — **subliniem** — o echipă de hochei fără o bază în patinajul de masă, NI SE PARE O OAZĂ ÎN DEȘERT. Fie ei și de gheață.

ZILE DE VACANȚĂ

Ni s-a spus de o afluență a vizitatorilor Dornei în zilele de vacanță școlară și cele din jurul Anului Nou. N-au fost puțini tineri și copii pe pîrtii. Numai tabăra școlară, găzduită de internatul liceului din localitate, a cuprins aproape o sută de elevi și eleve din Toplița, Gheorghieni, Rișnov și Vatra Dornei, însoțiți de antrenorii și instructorii lor de schi. Au mai fost cîteva grupuri de studenți ieșeni și tabere aparținînd altor discipline sportive. Destul de mult tineret.

Dar vizitatori de alte vîrste? Prea puțini. Afară de traficul, obișnuit de sărbători, al cîtorva oaspeți veniți la rude sau prieteni, nu am remarcat vreo mișcare deosebită. Cele două hoteluri ale I.G.O. Vatra Dornei (156 locuri, în total) au stat aproape pustii. În ziua de 1 ianuarie, hotelul Dorna (categoria I) a fost închis, din lipsă de vizitatori, iar în următoarele trei a găzduit în medie 12 persoane. Celălalt hotel, Bistrița (cat. II) a fost ceva mai mult solicitat — vreo 20 de persoane zilnic. Vilele Întreprinderii balneare Vatra Dornei dispun și ele de peste 500 locuri, dar au stat în mare parte neocupate în această perioadă.

Foarte puțini oaspeți turiști, în frumoase zile de vacanță și weekend, într-o stațiune climatică și de sporturi de iarnă cum nu avem multe în țară.

CÎND VOM REVENI

Permiteți-ne, la încheierea acestor secvențe dornene, poate ceva prea lungi, o mică incursiune și în viitor. N-am vrea ca ea să aibă iz de utopie. Este o viziune realistă și dorim, cu convingere, împlinirea ei.

Să presupunem că vom reveni la Vatra Dornei peste alți cîțiva ani (nu spunem cîți...), tot într-o iarnă. Să presupunem că, între timp, gospodarii dorneni, puternic sprijiniți de o organizație centrală — să-i spunem, de pildă, O.N.T. — au pus pe picioare o modernă stațiune de sporturi de iarnă, așa cum ei o visează.

Vom coborî din nou în simpatica și micuța gară din centrul orașului (singura care va mai arăta ca astăzi și nu va fi înlocuită cu vreo construcție șocantă, în stil futurist, ca aceea din stația Predeal) și acolo vom găsi, frumos aliniate, mai multe taxiuri sau chiar sănii trase de cai, ca în filmele cu Sonja Henie sau Toni Sailer. Sania, în clinchet vesel de zurgălăi, ne va duce la noul hotel ultramodern — un Hilton în miniatură — ridicat foarte aproape de Dealul Negru. Va fi seară și de la terasa camerei cu aer condiționat vom vedea luminile pîrtiei de schi, care va fi desigur iluminată, așa cum e azi la Clăbucet sau Poiana.

De la picioarele pîrtiei Dealului Negru, un teleferic va duce pînă la vîrf, unde schiorii vor găsi, într-o cabană cochetă, tot ce le trebuie pentru un pic de odihnă și căldură. Vor funcționa și celelalte pîrtii, în special cea de pe Runc. Acolo, pe platou (azi gata defrișat și nivelat, pentru un stadion care nu s-a mai făcut) o altă cabană, bine aprovizionată de T.A.P.L.-ul local, va deservi în special pe patinatori. Fiindcă acolo va ființa un minunat inel de gheață la altitudine (900 m), la care accesul se va face prin șoseaua ce leagă azi orașul de terenul pentru camping, într-o perspectivă încîntătoare.

Jos în oraș vor funcționa, bineînțeles, cîteva patinoare, iar amatorii lunecușului pe gheață vor patina prin rotație cu sportivi de performanță, putînd în unele seri să asiste la demonstrații de patinaj artistic sau reviste pe gheață în turneu.

Magazinul cu articole de sport va fi deschis totdeauna la orele afișate pe ușa de intrare și nici nu va fi unul singur. Vor exista de asemenea ateliere de montat și reparat schiuri (o inovație!), ba chiar și unități pentru închirierea de echipament sportiv. Magazinele, bine aprovizionate cu articole de sport, vor pune la dispoziția cumpărătorilor întreg echipamentul necesar, ce va putea fi achitat și în rate.

Atunci, Vatra Dornei va fi un centru sportiv și turistic de prim ordin, punînd în întreaga valoare frumusețile sale naturale. Aci își vor da întîlnire nu numai sportivi din toate părțile țării, mai ales din Moldova, ci și numeroși amatori de schi de peste hotare, turiști străini. Ei vor prefera Dorna, ea fiind mai aproape de ruta lor de acces, intrînd pe poarta Oradei, via Cluj. Un punct special de atracție, pe lîngă pitorescul drum prin Bistrița și Birgău, va fi imediata apropiere a unui obiectiv turistic important format de mănăstirile din nordul Moldovei, vizitate cu interes atît vara cît și iarna.

Sport, turism, cultură — toate vor fi oferite celui ce vrea să-și petreacă zile de odihnă în minunatul peisaj românesc, aci pe valea Dornelor.

Am spus prea mult? Oare...

TELEcronica

GUADALAJARA? NU, BACĂUL!...

Azi, după cum oricine poate constata, sîntem în 15 ale lui ianuarie. Se împlinește exact un an de la Wembley — dată care ar trebui aniversată în calendarul nostru microbist cu cîntece, flori și vin puterea ursului. Ideal ar fi s-o sărbătorim cu meciuri ca Dinamo Bacău — Kilmarnock. Dar acesta e un meci pe care nu-l prinzi în fiecare an. Eu cel puțin n-am mai văzut așa ceva frumos inter-cluburi cam de la C.C.A. — Borussia sau, ca să fac o concesie, de la Dinamo București — Internaționale. Senzațional meci — păcat că nu vă dați seama, prinși în filozofiile speculații de la hotelul acela somptuos. Mai dați-le naibii — v-o declar categoric. De ce să ne facem sînge rău cu Monica, de ce să-mi bat capul cu logica acelor domni[1], de ce să mă prăpădesc cu firea pentru ce va fi la vară — cînd acum, iarna, pe un teren rupt din infern, o echipă de provincie, nu știu a cîta clasată în campionat, ridiculizează scoțieni autentici, joacă un fotbal superb și ne aruncă în față — ca o sfidare la tot ce e teamă, pesimism și misticism în fotbalul nostru — talentul unor Pană, Comănescu, Ene și Dușan? Cu mintea la Guadalajara — televiziunea n-a reluat nici una din fazele mari, cu adevărat mari, pe care ni le-a înfățișat dezinvolt Bacăul. Cursa lui Pană la al doilea gol — ca să dau cel mai elocvent exemplu — a trăit o dată și a murit o dată, așa cum se cuvine a fi destinul faptelor unice. Cred că am fost singurul din presă care am semnalat golul neverosimil de frumos, „englez" scriam, marcat de acest anonim, în meciul cu Dinamo București. Ceea ce a făcut marți același anonim, împreună cu tovarășii săi de necunoscut, intră printre faptele de arme memorabile săvîrșite de jucătorii români în meciurile internaționale. Firește, nu am naivitatea cronicarului debutant care-i gata să ceară, după un singur joc excepțional, includerea celebrităților de o zi în lotul național. Pentru a intra în națională, trebuie să faci o sută de jocuri excepționale — ceea ce numai Ghiță, a făcut, se știe, și tată-l ce frumoasă rezervă a ajuns! Dar tocmai fiindcă nu cer o asemenea absurditate, tocmai de aceea eu am dreptate cînd declar atît de încăpățînat să lăsăm naibii hotelul Maria Isabel, cu fotoliile sale plușate, cu holurile sale distinse și atît de suspecte — pentru a coborî în noroiul stadioanelor noastre, în cabinele acelea unde trăznește a sudoare după băile consemnate în două rînduri semnate de corespondenții „SPORTULUI", în infernul acela de ambiții, lacrimi și blesteme unde se nasc marile talente numite Pană, Comănescu etc., etc. Sîntem într-o fază bună, fază în care apar băieți minunați, ignorați de națională, în afara naționalei, și de care naționala se poate lipsi o vreme; echipe „minore" joacă meciuri majore; îmi displace obsedanta furie antibucureșteană a lui Iacoban dar o mul are aici dreptate: nasc și-n Moldova fotbaliști!

Așa pusă problema — ce mă interesează socotelile obscure ale stimatului domn Rous, de ce să tremur în fața Braziliei și Angliei, de ce să trag cu ochiul la baftа Bulgariei, de ce să invidiez soarta Belgiei, de ce să mă amărăsc că pornim fără nici o șansă? Știe cineva ce șanse avem cu acest Pană și cu atîtea alte pene risipite prin tîrguri, nescrise cu literă mare? Și pe urmă am mai pornit-o fără șanse și nu ne-a mers rău de loc... Sincer să fiu, mă tem mai mult de ceea ce gîndim și facem după ce bănuim și bătăliile purtate fără șanse, fără noroc. Dar dacă e vorba să fiu și mai sincer — voi tăcea mîlc, să nu enervez nenorocul...

BELPHEGOR

1) Cu îngăduința lui Țopescu, dezvăluim aici că la cîteva minute după tragere, simbătă la miezul nopții, au sunat telefoane care imputau — dacă nu mai rău — crainicului nostru că a avut gură biestemată și a cobit... Încet-încet, pe mare șest, îi întrecem pe brazilieni și la capitolul superstiție.

NICI CU FETELE NU-I DE GLUMIT!

(Urmare din pag. 1)

jocul se bazează pe mobilitate în atac și în apărare, pe un ritm susținut și pe colaborarea tactică colectivă — deoarece nu avem personalități care să polarizeze atenția și eforturile restului jucătoarelor.

c) **verificarea valorii actuale și de perspectivă a echipei în compania elitei handbalului mondial.** 1969 a fost — din punct de vedere competițional — un an deosebit de bogat. Rezultatele se cunosc și dv ați avut posibilitatea de a le comenta într-o manieră care ne măgulește. Ceea ce este cert pentru mine: în condițiile unei activități de pregătire bazată pe seriozitate și abnegație, fără accidente stupide, echipa feminină de handbal a României are toate șansele și merită să urce pe podiumul de premiere al campionatelor mondiale.

— Sîntem convinși că aceste premise nu s-au realizat fără o muncă asiduă, fără sacrificii. Dacă este posibil, înfățișați-ne ceva din activitatea desfășurată pentru crearea unei noi reprezentative naționale.

— Echipa este tînără. Actualele titulare au fost pînă în 1969 rezervele naționalei, iar unele dintre ele doar jucătoare de perspectivă. A fost necesar să li se insufle încredere în forțele proprii, să li se demonstreze că talentul fructificat printr-o pregătire conștiincioasă le poate face urmașe demne ale handbaliștelor care au adus de atîtea ori laurii victoriei sportului românesc. Cu vremea s-a reușit. Dar, ca un paradox, unele dintre jucătoare au abandonat principiile pregătirii conștiincioase, disciplinei, modestiei. Și lucrul acesta mă îngrijorează pentru următoarea etapă de pregătire.

Se vorbește mult despre conducătorul de joc. El este o problemă și pentru mine, dar nu mai importantă decît aceea — de pildă — a creșterii eficacității extremelor. **Neghină și Ilie s-au încadrat cerințelor.** Neavînd personalități **marcante, conducătorii de joc sînt la nivelul echipei.**

— Aveți ceva de reproșat federației?

— Absolut nimic. Dimpotrivă, trebuie să mulțumesc pentru sprijinul efectiv și permanent ce mi s-a acordat, pentru contribuția efectivă pe care Colegiul de antrenori și-a adus-o la elucidarea **unor** probleme.

— Apropo de colaborarea cu ceilalți antrenori. Cum se desfășoară, ea și care este aportul antrenorilor care dau jucătoare naționalei la pregătirea și formarea echipei?

— Echipa națională nu este o chestiune personală a antrenorului de lot și nici măcar a federației. Ea este a noastră, a tuturor celor ce iubim handbalul și activăm pentru progresul lui. Trebuie să vă spun că ceilalți antrenori dau un sprijin efectiv, eficace, îndeosebi prin pregătirea cu seriozitate a jucătoarelor selecționate în lot. Noi nu facem decît să finisăm unele lucruri, să omogenizăm echipa. Tocmai de aceea mi-aș permite să transmit prin intermediul ziarului „Sportul" rugămintea ca în această perioadă colegii mei de la echipe să pună un mai mare accent în procesul de instruire pe însușirea tehnicii în jocul de apărare (mărirea eficacității și eliminarea duritățiilor), pe creșterea continuă a mobilității jucătoarelor (deplasare rapidă în cadrul sistemului defensiv), pe creșterea eficacității aruncărilor de la distanță. Și v-aș mai ruga ca, alături de tradiționala urare „La mulți ani!", pe care le-o fac din inimă, să le transmiteți și sincerele mele mulțumiri pentru fructuoasa colaborare din 1969.

BULETINUL ZĂPEZII

Serviciul Prevederi de scurtă durată din cadrul Institutului meteorologic ne-a comunicat că ieri dimineață stratul de zăpadă avea următoarea grosime în stațiunile montane: Sinaia-Cota 1500 53 cm, Toplița 15 cm, Borsec 16 cm, Miercurea Ciuc 13 cm, Făgăraș 4 cm, Predeal 33 cm, Vf. Omul 78 cm, Voineasa 17 cm, Paringul 16 cm, Păltiniș 13 cm, Fundata 8 cm, Semenic 50 cm, Băișoara 14 cm.

Învățați schiul cu Mihai Bîră

DISCUȚII

Sînt sigur că propria dv experiență v-a învățat incomparabil mai multe lucruri decît cele cîteva noțiuni prezentate de noi. Că ați și repetat de cîteva zeci — ca să nu zic sute — de ori procedeele recomandate, astfel că ați început să deslușiți în musculatura dv forme noi de echilibru și mișcare, senzații ce se vor statornici cu vremea, spre a nu vă mai părăsi niciodată.

Totuși, pentru ca învățarea să fie logică, vom încerca să traducem în cuvinte ceea ce ați simțit, precum și ceea ce va urma.

La REALIZAREA GHIRLANDEI, deosebit de importantă era mișcarea executată de corp. O **armare-înșurubare**; **arcuire** pentru că, prin împingerea laterală în călcîie, picioarele capătă o poziție oblică față de planul zăpezii, obligînd bustul să se aplece compensator spre vale și **înșurubare** pentru că vîrfurile schiurilor au pivotat spre deal, cozile au derapat spre vale, iar bustul schiorului, tot compensator, s-a răsucit, s-a înșurubat spre vale. Este **singura** poziție ce menține echilibrul și permite cantarea energică, poziție întîlnită în conducerea majorității virajelor derapate, adică a cristianiilor. Înfigerea bastonului și sprijinul efectiv, solid, sînt de un maxim folos. Bustul fixat oarecum prin braț pe baston pivotează mai puțin, creînd posibilitatea ca amplitudinea mișcării de pivotare (atît în faza derapajului, cît și la revenire) să se manifeste în special la nivelul schiurilor.

Tot practica v-a făcut să simțiți că **la ghirlandă**, în momentul **derapajului** schiorul împinge prin călcîie, lateral și în jos, ceea ce, într-un fel, înseamnă o ușoară poziție de recul. După blocarea derapajului, în momentul redresării simple sau prin săritură, se produce de fapt o reechilibrare a corpului într-o poziție avintată, adică o răsturnare a corpului spre înainte. Este un moment important, fără de care schiorul nu ar putea învăța cristianiile, nereușind să schimbe muchiile mai ales dacă nu își completează cunoștințele cu ceea ce se numește...

...DESCĂRCAREA SCHIURILOR. Momentul cel mai critic al unei coborîri, în care se intenționează efectuarea unui viraj cu schiurile paralele, este schimbarea așezării schiurilor de pe o muchie pe alta, mișcare împodobită de realizat fără descărcarea parțială sau totală a schiurilor. Descărcarea este o acțiune de diminuare sau de anulare a apăsării corpului pe schiuri. Practica schiului cunoaște mai multe procedee pentru obținerea descărcării schiurilor. Noi vom alege pe cea mai uzitată, cea mai convenabilă începătorilor, pentru că oferă o descărcare prelungită în timp, sigură, procedeu obținut prin mișcări legate de flexie-extensie-flexie cunoscute și sub numele de **balans vertical.**

Prima flexie este o mișcare pregătitoare, la sfîrșitul căreia se execută asupra schiurilor o suprapresiune (bătaie) care destinde corpul pe verticală. Descărcarea schiurilor se obține spre sfîrșitul extensiei și este proporțională cu energia bătăii, **cu rapiditatea** de execuție. Trebuie spus că extensia nu este niciodată completă, în sensul că corpul nu se destinde complet, el păstrînd o oarecare îndoire a articulațiilor gleznă - genunchi - șold. După extensia amintită, schiorul continuă mișcarea printr-o flexie de mai mică importanță și mai lentă, care de fapt dublează în timp durata descărcării. Prin înlănțuirea fără timp mort intermediar a extensiei cu flexia ultimă, schiorul obține, de fapt, două momente de descărcare a schiurilor reunite într-unul prelungit. Rețineți: eficacitatea descărcării este în funcție de viteza de execuție, de energia balansului.

Bastonul trebuie înfipt lateral și înaintea legăturilor, deoarece momentul bătăii (împingerii) în picioare pentru declanșarea extensiei se poate transmite și la braț, la sprijinul pe baston, inlesnind ridicarea.

Nu-i așa că ați simțit toate cele de mai sus repetînd ghirlanda simplă și prin săritură? Nuu?! Atunci mai încercați.

Unii dintre dv veți spune că azi am stat de vorbă și că nu aveți pînă data viitoare nici o lecție „pentru acasă". Nu-i așa. Trebuie să ne mai odihnim, să repetăm, să cimentăm ceea ce doar am schițat. Așa că, repetînd derapaje laterale și oblice și ghirlande intercalate printre cîteva coborîri mai lungi — de excursie, în ocoliri din plug și stenbogen, veți afla că siguranța și îndeminarea se obțin prin repetiție și nu prin aride „discuții".

urme pe zăpadă și gheață

PÎRTIE LIBERĂ ACTIVITĂȚII DE BOB

Mai devreme ca oricînd, sezonul internațional de bob 1970 a debutat spectaculos la Cortina, prin concentrarea la startul „europenelor" a întregii elite a bobului continental. Și, în timp ce urmăream cu înfrigurare evoluția „tricolorilor", deschiderea activității interne ne-a absorbit în aceeași măsură preocupările.

Interesul pentru ceea ce se petrece aici, sub ochii noștri, este justificat de faptul că, **începînd cu anul 1969, ca urmare a unor frumoase succese obținute pe plan internațional, bobul a căpătat noi orizonturi și o revitalizare** CARE ÎN 1970 TREBUIE SĂ DEVINĂ O CERTITUDINE. O certitudine că drumul pe care mergem este bun, că potențialul uman de care dispunem va asigura schimbul de mîine, amplificînd succesele prezente și continuînd o tradiție pentru care numele lui Panțuru înseamnă „o punte peste ani". Din acea mare familie în care Tita Rădulescu, Gheorghe Ionus, Hary Ene și alții, competitorii de ieri, azi îndrumători, sau C. Vulpe, C. Hogea, C. Dragomir, I. Beldica veșnic tineri ce se despart atît de greu de pistă, au acea putere de a transmite noilor generații vigoarea sportului care i-a consacrat.

Fără a intra în amănunte, ne vom opri asupra unor aspecte ale muncii care se va desfășura în acest sezon, pe plan intern.

Ne face plăcere să înregistrăm evenimente ca reactivizarea unor secții cunoscute în trecut, întărirea celor existente sau constituirea unor nuclee de bob și în alte părți ale țării. Dacă adăugăm la acestea și cele două centre de inițiere de la Poiana Țapului și Comarnic, avem o imagine cuprinzătoare a unei activități organizatorice pe care anii care vor urma o vor amplifica.

Am fi poate tentați să credem că toată activitatea internă va depinde exclusiv de construcția unicei pîrtii de la Sinaia. În mare parte așa este. **Mini-pîrtia de la Piatra Arsă, concepută pentru a asigura acomodarea boberilor și chiar efectuarea de stagii școală pînă la darea în funcție a pîrtiei din Sinaia, blocată de zăpadă, a paralizat în parte o activitate bine concepută.** La aceasta se adaugă faptul că **pîrtia din Sinaia, serios afectată de pe urma ploilor, avansează greu în îmbrăcarea cu gheață,** cu toate că localnicii depun eforturi considerabile pentru accelerarea lucrărilor. Și, **este imperios necesar ca în acest an, antrenamente și competiții să aibă loc pe această pîrtie căci, un an de inactivitate ar avea repercusiuni negative asupra întregii activități interne.** Dar, pînă la darea ei în exploatare, activitatea boberilor trebuie să capete un contur specific. Revenim asupra unei propuneri pe care am mai făcut-o și cu alte ocazii, **de a reactiviza întrecerile pe stradă, care, este lucru știut, se bucură de o largă accesibilitate.**

Evoluția bobului a făcut improprie folosirea pe actualele pîrtii a boburilor de construcție mai veche. Multe din acestea, abandonate, ar putea fi readaptate sau folosite pentru întrecerile de stradă și chiar ca material didactic pentru instruirea începătorilor.

Așadar, **se pot găsi căi și mijloace ca activitatea în bob să înceapă în condițiile existente** și APOI CONTINUATĂ NORMAL DE ÎNDATĂ CE PÎRTIA VA FI GATA.

În privința pîrtiei, ne facem datoria să menționăm că trebuie luate unele măsuri speciale pentru asigurarea securității coborîrilor. Astfel, **execuția ei din gheață, va trebui să fie făcută cu multă atenție,** MAI ALES ÎN PORȚIUNILE CARE AU PREZENTAT DEFICIENȚE ÎN TRECUT. Sugerăm ca **unele viraje să fie supra-elevate și prevăzute în punctul cel mai înalt cu plăci de scîndură, ușor înclinate spre interior, pentru a împiedica bobul să părăsească pîrtia în cazul unor manevre greșite de pilotaj.** De asemenea, **mantinelele la intrări și ieșiri din viraje, să fie prevăzute cu plăci de scîndură, pentru a permite bobului să ricoșeze, fără a rămîne împlîntat, ca de obicei, în șănțurile care se fac.** În fine, **liniile drepte să respecte prescripțiunile regulamentare.** Aceeași exigență mărită este necesară și în privința pregătirii materialului de cursă. **Pe timpul antrenamentelor și competițiilor, o comisie permanentă va trebui să vegheze ca boburile care nu corespund să nu aibă acces pe pîrtie.**

În afara acestor probleme, trebuie să ne rețină în mod special atenția, selecția.

Încă din vară o mulțime de tineri au manifestat dorința de a practica bobul și au efectuat antrenamente în acest scop. O selecție preliminară a fost făcută, pe baza testelor fizice. Dar, **adevărata selecție trebuie obținută în condițiile concrete ale activității pe gheață, manifestîndu-se mult simț de răspundere, pentru a se bara calea tuturor acelora care nu au ce căuta în acest sport.** Am recomanda ca **întreaga masă de boberi activi să treacă probele de laborator ce presupun o investigație psiho-fiziologică complexă și abia după aceea să înceapă activitatea pe gheață.**

Ion MATEI